

טרילוגיית 'שבורה'

שבורה לרסיסים

ג'יי. אל. דרייק

ג'י. אל. דרייק

שבורה לרסיסים

ספר שני בטרילוגיית שבורה

מאנגלית: עדי שניידר

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

לרכישת הטרילוגיה לחצי כאן

ג'יי. אל. דרייק
שבורה לרסיסים

J.L.Drake
SHATTERED

עורכות ראשיות: ורד רווה-שמואל, גלי אבני
עורכת: ענבל כהן-זיליאני
הגהות: שרון שלו
הגהות אחרונות: ורד בן-דוד
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

© הזכויות לציטוטים שמורות לבעלי הזכויות

Copyright © 2015 by J.L.Drake
Hebrew language copyright © 2022 Ahavot 2018

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמו"ל.

© 2022 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות 2018

נדפס בישראל 2022

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2022

מסת"ב 978-965-7648-742 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

הקדשה

אמא,

לאחר השבר, קמים חזקים יותר.
הצלקות שבפנים מזכירות לנו,
שהחיים יקרים מפז ושבריריים.
תודה שהיית האמא שלנו, הסלע שלנו והחברה הכי
טובה שלנו.

פתח דבר

יש הבדל בין חיים להישרדות. את מה שעבר עליי לא ניתן לכלול בתוך אף אחת מההגדרות הללו. החיים שלי אף פעם לא התקדמו. הם תמיד נותרו במצב של השהיה, בזמן שהתמודדתי עם כל השאר – עם אמא שלי, עם אבא שלי, עם האנשים ששמרו עליי. בסופו של דבר קיבלתי במתנה מספר חודשים אשר במהלכם התאהבתי בגבר שעורר בי תחושת חיות יותר מכפי שחשבתי שאי פעם אזכה לחוות. עכשיו, באשמתי, הוא נגזל מחיי, נרצח בדרך הכי נוראית שאפשר להעלות על הדעת – והכול תועד, כך שכולנו חזינו בזוועות כמו עינינו. בנוסף על כל אלה, איבדתי את התינוק הלא מתוכנן שלנו. לא נותרו בי כוחות לאסוף את השברים; זה אפילו לא מעניין אותי. וכך אני מוצאת את עצמי עם אקדח לראשי, ממתינה להצטרף אל משפחתי הקטנה בצד השני.

פרק 1

איפשהו במקסיקו

קול

"מה עשית, ראול?" רושף האמריקאי לעבר הגבר שחוגר את החגורה המגוחכת עם ראש הבקר בעל הקרניים הארוכות.
"לא, לא, סניור, הוא חי, רואה?" הוא סר משדה ראייתו של האמריקאי כדי להראות שכך הדבר, קול אכן עדיין בחיים. "לא קרה שום נזק."

"שום נזק?" האמריקאי שולף סכין, אוחז בידו של ראול ומטיח אותה בקיר. תוך שניות בודדות, האצבע של האיש מתגלגלת על הרצפה.

"אההה!" צועק ראול.

"הוא הקלף היחיד שנשאר לנו! ועכשיו הם חושבים שהוא מת. פאק!" האמריקאי מטיח אגרוף בקיר המוכתם בנתזי דם. הוא פונה להביט בראול, שבוהה באצבעו החסרה בפנים חיבורות כסיד. "אם לא היית נשוי לבת דודה שלי, אני נשבע שהייתי עורף לך את הראש במו ידיי."

"סי", משיב הגבר בקול רפה.

לוקה מוחה את פיו בסמרטוט. ריח הדם בוודאי מתחיל להשפיע עליו. הוא מעיף מבט בקול שמתבונן בהם. זוויות שפתיו מתעקלות מעלה. הוא נהנה לצפות בחולשותיו של לוקה.

***

סוואנה

אני מביטה לפנים, ידיי רועדות, דמעות זולגות במורד פניי. אני כל כך קרובה אליהם. לו רק...

צלצול הטלפון של קית' מפלח את הדממה, מקפיא את אצבעי הרוערת על ההדק. אני עוצמת את עיניי בחוזקה ומנסה להתמקד. "מה?" נשמע קולו המחוספס של קית'. "רגע, לאט-לאט. מה?" עיניי נפקחות לאיטן, ואני מבחינה בראשו של קית' המופנה בכיווני. פניו נופלות בעת שהוא קולט מה אני מחזיקה בידי. "רגע!" הוא שומט את הטלפון, והוא מוטח ברצפה בעודו נחפז לקום ממקומו. "סוואנה?" "עצור," אני זועקת, מנידה בראשי ומצמידה את האקדח לרקה שלי בחוזקה. הוא נעצר בקצה המיטה, ידיו מורמות במטרה להוכיח לי שאין בכוונתו לזוז ממקומו.

"בבקשה, סאבי, תני לי את האקדח. מארק בדיוק התקשר ו –
"אל תזוז," אני זועקת שוב בין יבבה ליבבה. אני כל כך קרובה.
"פשוט תניח לי."
"לא." הוא לא מוסיף.

"אני לא מסוגלת להמשיך לשאת את הכאב. כל כך כואב לי. אני לא רוצה לחיות בלעדיו. אני לא רוצה לחיות בלי התינוק שלנו." אני שומטת את ראשי ומושכת את ברכיי אל החזה שלי. קית' רואה שבכל רגע אני עלולה לשים קץ להכול. פשוט תלחצי על ההדק, סוואנה! אני ממשיכה לאחוז בחוזקה באקדח שמטביע את חותמו על הרקה שלי. "באיזה שלב הגורל החליט שלא מגיע לי להיות מאושרת?" אני צועקת שעה שזיכרונות עוברים לנגד עיניי. "ריציתי את עונשי. ראיתי את אמא שלי מתה. ראיתי את אבא שלי מתנכר לי ומפסיק לאהוב אותי. חטפו אותי, וחגגתי יום הולדת בזמן שאני לכודה בחדר קטנטן! עכשיו איבדתי את האהוב שלי ואת התינוק שלנו! אני לא רוצה לדעת מה צופן העתיד, קית' – אני פשוט כבר לא מסוגלת להתמודד!" האקדח מקפץ מסביב לראשי שעה שיבכותיי הולכות וגוברות. "כל מי שאני אוהבת נוטש אותי. אני פשוט רוצה שזה ייגמר וזהו!"

"אני יודע, סוואנה." הוא כורע ברך על המיטה ומתחיל להתקדם לעברי. "אבל זאת לא הדרך." הוא מתמקם לצידי ומעביר יד יציבה ואיטית במעלה זרועי ומעל כף ידי. אצבעותיו עוטפות את אצבעותיי בעודו לוחש, "תני לי את האקדח, מתוקה, בבקשה."
לפתע נטל הייסורים והכאב קשה מדי. הוא מרפה את ידי מספיק כך שהאקדח נשטט מאחזי. הוא אוהז בכתפיי ומושך אותי אליו. אני מרגישה שהוא מתחיל לרעוד.
"גם אני מתגעגע אליו," הוא לוחש בקול רפה.
זה הקש ששובר את גב הגמל; אני מתפרקת לגמרי.
אני פחדנית.

***

מארק

מארק מטפס במהירות במעלה המדרגות וחוצה את המסדרון הארוך המוביל אל חדרו של קול. הוא נכנס לחדר השנינה בסערה ומבחין בסוואנה, מכונסת בתוך עצמה וממרת בככי, ובקית' שנראה מבוהל עד עמקי נשמתו.
"מה? מה קורה?"

קית' מניד בראשו בעודו מרים את האקדח. מארק חש בדם הניקז מפניו בעת שהוא מבין מה היה עלול לקרות. הוא לופת את שיערו בעודו מנסה לחשוב בצלילות. הוא חייב לשוחח עם קית' ועם דניאל בזה הרגע.

"קית'," הוא אומר בשקט, אחוז בחילה, "המשרד של קול, חמש דקות." קית' מהנהן בראשו.

הוא מסתובב ונחפז לצאת מהחדר ולהיכנס לחדרה של אביגיל, אותו היא חולקת עם אחותה ג'ון.

"אבי!" מארק לוחש בעודו מדליק את האור. "אני צריך שתעזורי לי."

"אה? ג'ון ממצמצת בעיניה נוכח האור הבוהק המציף את החדר. אביגיל שולחת את ידה אל החלוק שלה. "מארק, יקירי, מה קרה?" "אני צריך ש..." הוא משתק בניסיון לרסן את מחשבותיו השוצפות. "איפה סו?" "עם סוואנה. למה?"

מארק מניד בראשו. "אני צריך שתיכנסי לחדר של קול ותחכי עם סאבי. קרה משהו, ואני לא רוצה שהיא תישאר לבד. אני –" אביגיל נועלת את נעלי הבית שלה. "מה קרה? איפה קית?" "אני צריך לכנס פגישה. אִיאני חושב שמצאתי משהו." הוא פונה ללכת, אולם מייד מסתובב בשנית. "אבי, את יודעת טוב יותר מכולם איפה קול החביא נשקים בחדר שלו. בבקשה תיפטרי מהם." היא מביטה בג'ון בבלבול, ומהנהנת לעבר מארק. מארק דופק על דלת חדר השינה של האורחים, קורא בשמו של דניאל בקולי קולות. סו פותחת את הדלת, נראית מותשת כליל. "סו! את צריכה ללכת לסאבי." פניה נופלות בעודה חולפת על פניו וחוצה את המסדרון בריצה. מארק נכנס לחדר ורואה את דניאל לובש חולצה. "אני צריך לשוחח איתך תכף ומייד." מחדרו של קול נשמעות צרחות, ומארק עוצם את עיניו בחוזקה. אלוהים אדירים, המצב יצא מכלל שליטה.

***

מארק עסוק בהפעלת הקובץ, בזמן שכולם משוחחים ומתעדכנים. "אלוהים אדירים!" דניאל מעסה את ראשו, בעודו מאזין לסיפור של קית'.

"אם מארק לא היה מתקשר..." ידיו של קית' נשמטות לצדי גופו בכבדות. "ח'חשבתי שהיא בסדר. היא הייתה כל כך שקטה, שחשבתה שהיא מנסה להתמודד בדרכה שלה. לא היה לי מושג שמצבה התדרדר עד כדי כך."

"חברים," מארק קוטע את שיחתם ומצביע על המסך השטוח,

"תגידו לי מה אתם רואים." הוא מפעיל את הדי.וי.די שהתקבל מהאמריקאי. דניאל שולח במארק מבט זועף. "אני יודע, תאמין לי, אני יודע, אבל פשוט תסתכל, בבקשה."

דניאל נושם נשימה עמוקה וצופה ברצח של בנו בשנית, אך הפעם הוא מתקרב מעט לעבר המסך.

"רגע," אומר מארק, וקית' נעמד בסמוך לדניאל.
"אלוהים אדירים!" ראשו של דניאל פונה אל מארק בחטף. "אין שום קעקוע!"
"בדיוק."

מארק מהנהן ועוצר את הווידיאו כך שרואים את כתפו של האיש.
"האיש בסרטון זה לא קול."

דניאל מרים את הטלפון ועורך שיחה מהירה טרם חזרתו אל הקבוצה ההמומה. "פרנק יגיע בעוד שעה. תעירו את כולם. אנחנו צריכים לכנס פגישה."

"מה אתה חושב שאנחנו צריכים לעשות?" שואל קית'.
דניאל משלב את זרועותיו. "להכין את הבחורים. הלילה אנחנו עוזבים."

"אני מצטרף." גוון קולו של מארק תקיף בעודו מסיר את המתלה שלו.

"בהחלט." דניאל מהנהן בראשו ומביט בג'ון. "פול לא יכול להצטרף. תדאג שדרק יתפוס את מקומו."

מארק קופא במקומו. הוא יודע עד כמה הצוות שלו מתעב את דרק. "לא קית' או מייק?"
דניאל פונה אל קית'. "סוואנה או קול?"

קית' מעסה את מצחו בידו. מארק יודע שהוא קרוב לסוואנה, ושהיא בוטחת בו יותר מכל שאר דיירי הבית, אך הוא בהחלט מתפתה נוכח המחשבה על החזרת קול הביתה. "קול."

"בסדר," מסכים דניאל. "בשתיים לפנות בוקר נכנס פגישה בסלון."
חצי שעה לאחר מכן, מארק שקוע במחשבותיו, מנסה להסדיר אותן ולהיערך לקראת העתיד לבוא. מה אם כבר מאוחר מדי? מה אם

קול ניסה להימלט לאחר צילום הסרטון שהוא והם רצחו אותו? מייק יושב ומנענע את ברכו בעצבנות בעודו מתבונן במארק הפוסע אנה ואנה ברחבי החדר. דרק יושב בסמוך למייק, חצי ישן. הוא מפהק בקולי קולות, ומייק שולח לעברו מבט נוקב בתגובה.

"קצת כבוד, דרק."

"ישנתי עמוק, מייק. זאת בסך הכול תגובה טבעית לאופן שבו ג'ון החליט להעיר אותי."

"תסתום את הפה –"

"חברים," לוחש מארק ומניד בראשו. עכשיו זה לא הזמן להתנצחויות. כולם נתונים בסערת רגשות.

ג'ון משתרך מאחורי פול, שמתקדם בצליעה בעזרת קביים נוכח פצע הדקירה ברגלו. דניאל נכנס עם אשתו, סו. הוא מושיב אותה על כיסא. היא נראית מבולבלת, מבטה כל הזמן מוסט לעבר המדרגות. אין ספק שהיא הייתה מעדיפה להיות עם סוואנה מאשר פה.

"אני פה," מצהיר פרנק בעודו נכנס דרך דלת הכניסה בסערה. הוא לא טורח לחלוץ את מגפיו בעודו מתיישב על הספה.

"בסדר," פונה דניאל אל החדר. "אני לא מתכוון ללכת סחור סחור. הגבר שנרצח בסרטון הווידיאו הוא זה לא קול." בחדר משתרר כזאת דממה, שאפשר היה לחשוב שמישהו לחץ על כפתור ההשתק. "כשהגוף של אותו גבר מתפתל בסרטון, רואים שאין לו קעקוע על הכתף. וכולנו יודעים שלקול יש קעקוע של הכוחות המיוחדים."

"כן, נכון," מתערב פול. "אז –"

"עד כמה אתה בטוח שזה לא הוא?" פרנק מסב את תשומת ליבו אל דניאל.

"צפיתי בסרטון עוד כמה פעמים, ואני בטוח במאה אחוז שהאדם בסרטון הזה הוא לא הבן שלי."

פרנק קם ממקומו ושולף את הטלפון הנייד. "מספיק טוב מבחינתי. תן לי דקה." הוא פונה לעבר המטבח.

"דן?" לוחשת סו ממקום מושבה. "אני חושבת שעדיף שלא נאמר לסוואנה שום דבר, עד שנדע עם מה אנחנו מתמודדים. אני לא חושבת

שהיא תוכל לשאת את זה." דמעה זולגת במורד לחייה, ובטנו של מארק מתכווצת בקרכו. "אני לא חושבת שאני מסוגלת לראות אותה שוברת לרסיסים את החתיכה האחרונה שעוד מחזיקה אותה. דניאל חוצה את החדר ואוחז בידה של אשתו. "אני מסכים, יקירתי."

"גם אתה מתכוון לנסוע." היא קמה ממקומה בתנועות נוקשות, מהדקת את הסוודר שלה סביב גופה המכופף. היא נראית כאילו שהיא בקושי מצליחה להכיל את רגשותיה. "כן."

היא מהנהנת בראשה. "לך תחזיר את הבן שלנו הביתה." הוא מושיט אליה את ידו ונושק לה על לחייה, ואז מתבונן בה שעה שהיא פוסעת לעבר המדרגות, הדרמה של אירועי הערב משווה לתנועותיה מראה של זומבי. דניאל נאנח בכבדות ואחר כך פונה להביט בכלום בדיוק כשפרנק שב לחדר.

"בסדר, יש לנו מיקום אפשרי. יש לנו שני גששים שמשקיפים על הבית. הוא נמצא בעיירה קטנה ממש מחוץ לטיחואנה." דן פוסע לפנים, מוחה את כפות ידיו המיוזעות בפניו התשושות. "מאחר שפול לא מתפקד, קית' יתפוס את מקומו ומייק יתפוס את הפיקוד על הבית." דרק פוצה את פיו במטרה להתווכח, אולם דניאל מניד בראשו ועוצר בעדו. "הצוות זקוק לאמון מוחלט, דרק. הוכחת שאתה לא עובד טוב כחלק מצוות. עד שתוכיח את עצמך, אתה נשאר פה." דרק נשען לאחור במקומו ומסנן דבר מה בקול חרישי.

"אני אתן לכם גישה לכל מה שתצטרכו," מודיע להם פרנק. "אני צריך שזו תהיה משימת חילוץ מהירה. שתוציאו אותו משם לפני שנגרום למלחמה גדולה יותר עם המנוולים האלה, על אף שאין לי התנגדות שתפוצצו את המקום בדרככם החוצה." פרנק מעסה את פניו באיטיות. "המסוק יהיה פה תוך שלושים דקות."

"בסדר, אנשים, תתחילו לזוז," פוקד דניאל שעה שכולם ממהרים להתפזר. "פרנק, אני צריך לראות את התוכניות של הבית." אביגיל מכחכת בגרונה. "מה אם –"

"לא, לוחש הניאל, הבעת פניו חמורת סבר. "בלי תרחישי 'מה אם'".
 היא מהנהנת ומחבקת את מארק בחטף. "תשמור על עצמך, ילד שלי." היא נושקת ללחיו. "אנחנו אוכלים צלעות לארוחת ערב."
 חיוך רפה פושט בשפתיו של מארק. "אה, אם ככה..." הוא משתתק שעה שגוש מייסר עולה בגרונו.
 "אני יודעת, מתוק." היא מלטפת את הלחי שלו בעדינות. "הוא יהיה בסדר."
 "כן", הוא נאנח בכבדות, מקווה שמי שמאזין יעשה הכול כדי לחלוץ את החבר הכי טוב שלו בעודו בחיים.

***

סוואנה

אני יושבת באמבט של קול ומביטה מבעד לחלון. אני יכולה לשמוע את ג'וז וסו מתלחשות על דבר מה בעת שאביגיל נכנסת לחדר האמבטיה. היא סוגרת את הדלת, ואחר כך ניגשת לשבת מולי בכיסא העור. השעה שתיים לפנות בוקר, וכל דיירי הבית ערים בגלל ניסיון ההתאבדות האומלל שלי.

"אנחנו נצטרך לשים אותך בחדר המרופד, סאבי?" היא שואלת, וליבי מתכווץ בייסורים. "אני יודעת שכואב לך; לכולנו כואב, אבל בזה שתשימי קץ לחיים שלך, את רק תגרמי למשפחה הזאת סבל נוסף." אני מושכת את ברכיי אל החזה שלי ועוטפת אותן בזרועותיי. היא נאנחת בכבדות ומכחכת בגרונה. "אני כל כך מצטערת, סוואנה, בקשר לתינוק."

"בבקשה", אני מדחיקה את היבבה בגרוני, "תפסיקי."
 היא מתמקמת מאחוריי ומתחילה לצקת על ראשי מים חמימים. אנחנו לא מכבירות במילים שעה שהיא רוחצת את שיערי, מייבשת אותי ואחר כך מובילה אותי אל המטבח. אני מודעת היטב לאווירה

השוררת בבית, ואין לי ספק שזה בגלל ניסיון ההתאבדות שלי. עוצמת החרדה היא כמו הפיל בחדר שכולם מסרבים לדבר עליו.

אנחנו חולפות על פני מספר בחורים שממהרים להשתתק בעודנו מתקרבות. הם לא מביטים בי. דניאל נכנס לחדר, הבעת פניו נחושה. אני מסיטה את מבטי, אך הוא כורך את זרועותיו סביב כתפיי ומושך אותי אליו כפי שבנו היה נוהג לעשות. אני נאבקת בכל כוחי בניסיון לכבוש את דמעותיי, אך ללא הועיל. הן תמיד נכונות לפרוץ את הסכר, שכמו עשוי קיסמים מזורגים.

"חלק מאיתנו הוועקו לצאת למשימה," הוא אומר ונסוג לאחור כדי להביט בי. "מייק יהיה אחראי כי קית' ממלא את מקומו של פול." הוא מביט באביגיל. "אנחנו אמורים לחזור תוך פחות מארבעים ושמונה שעות." הוא נסוג לאחור ויוצא מהחדר. אני רוצה לשאול מדוע הוא עוזב, אך במקום זאת מרכזת את מאמציי בניסיון לכבוש את פרץ הבכי המרגיז שלי. לאחר מות אימי בכיתי ללא מעצורים, אולם כעת מדובר באובדן מסוג אחר. ליבי מרוסק לעד, ואני יודעת שעל אף שלא שמת קץ לחיי היום, לא נותר בי כל רצון להמשיך.

"סוואנה," אומר קית' בעודו מתמקם על השרפרף לצידו, "תהיי בסדר בזמן שאיעדר?" אני מהנהנת, מרגישה תשושה לחלוטין. הוא חופן את סנטרי בידו, "סאבי, מייק הוא אדם שקל לשוחח איתו, ודרך יפטרל בסביבה יותר מבררך כלל. בלי להיעלם כמו שאת יודעת, את שומעת אותי? בהתחשב במה שקורה עכשיו עם האמריקאי –"

"אני לא איעלם," אני קוטעת את דבריו וקמה ממושבי. "תשמור על עצמך," אני לוחשת בעודי יוצאת אל הסלון ומתמקמת במקום האהוב עליי מול האש. סקוט, חתול הבית הקטן והמנוול, ניגש אליי מייד ונשכב על גבו, פושק את רגליו ומגרגר עד שאני נכנעת ומעניקה לו מעט תשומת לב. אני מניחה למחשבותיי לנדוד, נזכרת בפעם ההיא שישבתי על הרצפה וגירדתי את בטנו של סקוט כאשר קול הצטרף אליי לראשונה. קול גירד בבטנו שעה שחיוך חמים עיטר את שפתינו. אני מנגבת את לחיי. בעת שראשי מורכך לעבר הרצפה, אני מאזינה לקרשים המתפצחים בלהבות.

"חג מולד שמח," אני לוחשת בעודי נושקת לראשו הפרוותי של סקוט ואט־אט שוקעת בשינה.

***

קול

קול מצמיד את פיו לחור הקטן שבקיר, מנסה לשאוף מעט מאוויר הלילה הצח בניסיון לחדד את מחשבותיו. מפרקי כפות ידיו כפותים לצינור המים. הם מכוסים בשפשופים וביבלות. קרסוליו קשורים בחבלים והוא קופא מקור מפני שהוא לבוש רק במכנסי הצבא שלו. הם לקחו את נעליו וחולצתו לפני שהחלו להרביץ לו. ראשו נשמט לאחור, נשען על קיר הבטון. קולה המתוק של סוואנה מגיע אליו, והוא אוכד במחשבותיו.

"תבטיח לי שתחזור אליי." עיניה הכהות עולות על גדותיהן מדמעות. זה בניגוד לכל החוקים הצבאיים והאישיים, אך אם זה מה שנדרש ממנו כדי להעלים את ההבעה הזאת מפניה, הוא יבטיח לה את העולם כולו.

"אני מבטיח, מתוקה." הוא עוטף את גופה בזרועותיו. "אני רוצה לחבק אותך." היא מהנהנת בזמן שהוא אוחו בידה ופוסע לאורך השביל.

"כל כך יפה פה," היא לוחשת, מנסה לפוגג את העצבות שבסיטואציה. "היער משתרע לאורך קילומטרים על גבי קילומטרים. זהו נתיב אינ־סופי שאי אפשר לדעת היכן הוא מסתיים." היא מכחכחת בגרונה. "כל כך הרבה חופש." הוא לוחץ את ידה. "מתישהו רצית פשוט ללכת בעקבות אור הירח?"

הוא מסב את מבטו ורואה שהירח מטיל שובל של אור עמוק לתוך היער. "חשבתי על זה. ויותר מפעם אחת, למען האמת." שניהם ממשיכים ללכת, שקועים במחשבות. לפתע היא קופאת במקומה. "תברח איתי."

הוא מחייך בעודו מקרב את כפות ידיהם השלובות אל פיו ונושק לאצבעותיה. "איך דבר שהייתי רוצה יותר מאשר לברוח איתך, סוואנה. אבל אם אברח זה לא יעלים את מה שאני עושה לפרנסתי. זה חלק בלתי נפרד ממני." הוא מוחה דמעה סוררת מסנטרה הרועד, סופג את הרגע הזה יחד איתה. "בלעדייך אני כלום." הוא רוכן אליה, חופן את פניה ונושק לה ברכות. "ואת, בייבי, את החלק הכי טוב שבי."

היא נושכת את שפתיה בין שיניה ומהנהנת. אחרי שהיא משחררת אנחה כבדה, היא מסבה אליו את גבה ומנסה להתעשת.

"את רוצה לחזור?" היא מנידה בראשה לאיטה. "מה את רוצה לעשות?"

היא פוסעת אל קצה הצוק ומרכינה את מבטה לעבר הבית. היא פושקת את זרועותיה רחב ככל יכולתה.

"אני רוצה לעוף," היא לוחשת.

קול שולף את מכשיר הקשר שלו, מתבונן בראשה הפונה להביט בשמיים. "מארק, אתה שם?"

"כן." צחוקו של מארק נשמע מבעד למכשיר הקשר.

"אני צריך שתבקש ממייק שיביא לי משהו."

לאחר כמה דקות, מייק מופיע לצידם. "תיהנו." הוא קורץ לפני שהוא נחפז להסתלק מהמקום.

קול מחייך בשביעות רצון בעודו פוסע לעבר סוואנה, שעדיין שקועה במחשבות.

"הגשימו לך משאלה." עיניה נפקחות ומבטה מורכן אל מה שקול נושא בידיו. "אמרת שאת רוצה לעוף."

החיוך שמסתמן בשפתיה מתוק מדבש. הוא מקדיש לכך רגע וחוקק את חיוכה בזיכרונו.

הוא מכוון את מזחלת העץ לעבר אחד הנתיבים הפנויים ומושך את סוואנה בין רגליו.

"מוכנה?"

היא כורכת את זרועותיו סביב מותניה. "אני מוכנה."

הוא נותן למזחלת דחיפה קלה והם מתחילים להתקדם ולצבור

מהירות. צחוקה של סוואנה מהדהד בין ההרים, והוא צוחק יחד איתה. היא קופצת ממקומה ומושיטה לו יד. הוא אוחז בידה ומושך אותה מטה, אל חיקו.

משהו עולה בפניה וחיוך זעיר מעטר את שפתיה. "לא חשבתי שזה אפשרי."

"שמה אפשרי?" הוא שואל, מכולכל.

"שאפשרי לאהוב אותך אפילו יותר ממה שאני אוהבת אותך עכשיו."

"זוזו!" צועק מישהו, וקול מזנק כבהלה. עושה רושם שסוואנה נותרת אדישה לגבר הצועק. שפתיה זזות, אבל הוא לא יכול לשמוע אותה.

"סוואנה?" הוא שואל, כמעט אחוז בהלה. "מה קורה?"

"לקום!" אומר הקול בשנית.

רגע אחד הוא נמצא איתה, רגע לאחר מכן הוא שוב בחדרו...

גברים צועקים מחוץ לדלתו. הוא מוחה את אגלי הזיעה מצווארו. חלום, זיכרון, פנטזיה, תקראו לזה איך שמתחשק לכם, זה שייך לו ולו בלבד. הם לא יכולים לגזול את זה ממנו.

קול נשמע ומצמרר את עורו בעורו מסתובב ומשעין את גבו על הקיר. הוא מתכווץ מפני הקור, שעה שמחשבותיו נודדות אל זיכרון נוסף. הכול משתנה ברגע שהם מחליטים להפיק את הסרטון.

הוא נגרר לחדר שבו ניצבת מצלמה המכוונת אל דגל מקסיקו המעטר את הקיר. מעמידים אותו על רגליו בזמן שהבחור עם חגורת ראש הבקר בעל הקרניים הארוכות, הבחור המכונה ראול, מצווה על אחד הגברים להסתלק. לאחר כמה רגעים, הגבר חוזר עם בחור לבן הלבוש בחולצת הוואי ומכנסי חאקי. הוא מפיל אותו אל הרצפה ומחווה בראשו לעבר ראול. הבחור נראה גוסס או מסומם.

קול מנסה להבין מה קורה, כאשר לפתע הוא מבחין בראול מושיט את ידו אל מצ'טה. הוא יכול להרגיש את הדם אוזל מפניו והוא בולע

דוק בכבדות. גבר ניגש אליו ובוהן את צווארו, ואחר כך חוזר על התהליך עם הבחור המוטל על הרצפה.
"אותו הדבר", אומר הגבר לראול.
"יופי."

ואז קול יודע, הוא מבין שכל זה מצולם, אך לשם מה? הוא מבחין באור האדום נדלק, והם מצווים על קול להיישיר את מבטו אל המצלמה. הם מדליקים אור בוהק ומכוונים אותו אליו. הוא מתבונן שעה שראול נעמד לצידו ופותח בנאום. המצלמה משוטטת מטה, והוא מבחין באור האדום הקטן נמוג. מישהו תופס את קול ומושך אותו הצידה, תוחב אקדח לפניו. הוא מתבונן באימה בעת שהם קורעים את החולצה מגופו של הגבר השני ומחזיקים אותו.

"אל תאמר מילה", מזהיר הגבר, ומנענע את האקדח לעבר קול. המצלמה משוטטת במעלה מותניו של ראול ואחר כך מתמקדת בצוואר של הגבר, אך לא מראה את פניו. רגע לאחר מכן, גרונו משוסף. דם משפריץ לכל עבר, כולל על זרועותיו וחזהו של קול. הגבר מסתובב וצונח אל הרצפה. קול מבין שמשפחתו תצפה בסרטון הזה, אך לפני שהוא בכלל מצליח לחשוב מחשבה נוספת, הוא נגרר בחזרה לתוך החדר ונכפת אל הצינור בשנית.

הוא שמע את האמריקאי חוזר, רותח מזעם לאחר ששמע שראול צילם את הסרטון ושלה אותו בלא ידיעתו. ניכר שלאמריקאי וללוקה דונובן לא היה כל קשר לסרטון. בימים שחלפו לאחר מכן, קול הטרף את דעתו באמצעות כל מיני תרחישי זוועות אשר במסגרתם בני משפחתו צופים במה שהם חושבים כעריפת ראשו. הוא חש בחילה נוכח המחשבה על סוואנה ועל תגובתה למחזה כזה, שלא לדבר על תגובת הוריו.

קול מתעורר בבהלה לאחר סיוט מזוויע נוסף ומעביר את ידיו בייאוש במורד הצינור אל האדמה ומרים את קנקן המים שהם השליכו לעברו בליל אמש. הוא לגם ממנו בזהירות, תוך כדי שהוא מקפיד שלא לחלות עקב צריכת מים מהירה מדי. הוא מתכווץ בייסורים בעודו זז, חש בפצע הפתוח הגדול בכטנו. הוא יודע שקרוב לוודאי

שהוא יזדהם בגלל תנאי המחיייה שלו. למרבה המזל, הם לקחו אותנו החוצה להתפנות. באחת הפעמים הם לא הידקו את כיסוי העיניים כהלכה, וקול הצליח להעייף מבט הגון בסביבתו. הוא שהה בחוץ מספיק פעמים כדי לדעת באיזה כיוון להתקדם ברגע שהוא סוף סוף יחליט לבצע את המהלך שלו.

הדלת נפתחת והאמריקאי נכנס לחדר ומדליק את הנורה התלויה מהתקרה. הוא משליך לעבר קול חטיף חלבון, ושעה שהוא מנסה להרים אותו באמצעות אצבעותיו חסרות התחושה, הוא קולט שמדובר בחטיף חלבון מהאפודה שלבש בלילה שבו פשטו על הבית. בטנו של קול צונחת בקרבו בעת שהוא מבין שהם עברו על הציוד שלו.

"אז, אומר האמריקאי ומחייך. "אני מבין שרק הרגע קלטת שמצאנו את זה," הוא מרים את התמונה, "בתוך תפר באפודה שלך. אין איזושהו חוק שאוסר עליך לקחת איתך משהו שיכול להוביל אותנו לאנשים שאתה אוהב?" קול חושק את לסתו בעורו מתבונן בתמונה של סוואנה. "אז לוקה צדק," הוא מהנהן בראשו, "גם אתה מאוהב בבחורה הזאת." הוא מחייך בזחיות ומביט בתמונה, בעת שאגודלו מלטף את פניה. "איזו תפנית מעניינת בעלילה." הוא מעיף מבט בשעונו, בוחן את קול במבטו להרף עין, ואז מכבה את האור ומסתלק. שאלוהים יעזור לי.

***

"קום!" צועק גבר על קול, מתוך מחשבה שהוא שקוע בשינה. למעשה, הוא האזין לצלילי הרקע במטרה להבין אם ישנם אנשים נוספים בסביבה. במקום שוררת דממה. מושלם.

הגבר בועט ברגלו. "קום, אמרתי!" עיניו של קול נפקחות לאיטן. הגבר רוכן מעליו ומסתבך עם המפתח בעורו מנסה לפתוח את האזיקים. אישוניו מורחבים ונרמה שהוא מסומם ממשוהו. קול ממתין בסבלנות בזמן שהגבר משחרר אותו. עליו לברר אם מישהו נמצא

בבית. הגבר כל כך מנותק מהמציאות, שהוא שוכח לשים את כיסוי העיניים, וקול שם לב היכן הוא מניח את המפתח של האזיקים לאחר שהוא כופת את מפרק כף ידו השני. "החוצה". הגבר נועץ את קנה רובהו בין שכמותיו ודוחק אותו קדימה.

הוא מקפיד להרכיב את ראשו, אך מבחין בשני גברים מסוממים נוספים על הספה, כמעט מעולפים, ומולם מונח מגש עמוס בקוקאין. גבר אחד מסב אליהם את מבטו ואומר בזעף שעוד לא הגיע הזמן לשחרר את הגרינגו, אך הגבר פשוט מוסיף לדחוק בקול להמשיך להתקדם. קול מציץ בשעון שעל הקיר ומגלה שהמחוגים מראים שהשעה מעט לאחר חצות. יש לרשותו די והותר חשכה שהוא יוכל לנצל לטובתו.

"עץ". הבחור מצביע על העץ הסמוך ביותר. "קדימה."

קול מהנהן בראשו ואחר כך מסב את מבטו מעבר לכתפו של הגבר, כאילו שהוא מבחין בדבר מה. השומר מסתובב בחטף, וקול כורך את זרועותיו סביב גרונו של הגבר ומרתק אותו למקומו בחוזקה. קול מלפף את אחת מרגליו סביב רגלו של הגבר; הוא מצמיד אותו אל גופו ביסודיות, בעודו מגמיש את גופו בכל כוחו, עד שהוא סוף סוף מרגיש בפיצוח שלו חיכה. השומר נשמת מאחיזתו ונופל לרצפה ברפיון. קול ממהר לחליץ את המפתח מהכיס של השומר, להתיר את האזיקים שלו ולהשליך אותם לעבר הצללים. הוא לוקח מהגבר את הרובה שלו ומגלגל אותו לתוך סבך שיחים, תוך כדי שהוא ממקד את מבטו בדלת, בחיפוש אחר שני הגברים האחרים. הם אינם נראים באופן. בעודו דוחף את גופת הגבר, הוא חש במשהו מרובע בכיסו. הוא טומן את ידו בכיס ושולף מתוכו טלפון.

מושלם.

כשהרובה מוטל על כתפו והטלפון טמון עמוק בכיסו, קול נחפז אל תוך השטח המיוער בדלילות ומתקדם צפונה לעבר ההר, שם הוא יוכל למצוא קרקע גבוהה ומחסה טוב. הוא רץ ורץ ורץ, מניח לכוכבים להנחות את דרכו. הסוד טמון בנשימה; עליך לשלוט בנשימה שלך כדי לייצב את קצב פעימות ליבך, וכך תוכל לרוץ למשך זמן רב

יותר. למרבה מזלו של קול, הוא ניחן ברגליים ארוכות שמאפשרות לו לחצות את הסבך במהירות. לאחר כארבעים דקות של ריצה רציפה, הוא מאט את הקצב, חש בכאב במעמקי בטנו. הוא עוצר ונשען על עץ. ידיו נשלחות למטה וחשות בדם הספוג בחלק העליון של מכנסיו. ניצחון הרוח על החומר. הוא זקוק למעט מים נקיים וחתרכת בגד לחבישת גופו.

דבר מה מצד שמאל לוכד את תשומת ליבו, והוא מתכופף, ממקם את הרובה לפניו וסורק את גזעי העצים. בחוץ שוררת חשכה מוחלטת, ובחלק מהמקומות העצים צפופים, אך קול מצליח להבחין בפנתר המשחר לטרפו לפני שהוא מספיק להבחין בו. שריקה מוכרת מפלחת את דממת הליל. נדרשים לקול מספר רגעים כדי לזהות את הצליל. הוא ממצמץ בעיניו בעודו שומע את הצליל בשנית.

"רייבן אחד, נשמע קול של גבר במבטא אמריקאי מושלם, "אני גשש בשירותו של איגל איי אחד."

אלוהים אדירים, הוא גשש מזודגג בשירותו של פרנק!

"שם?" קורא קול, וממשיך למקד את רובהו לפניו.

"סטאף סרג'נט מילס, קולונל."

"תראה את עצמך." נשמע צליל רשרוש עלים, ובעקבותיו מופיע גבר הלבוש בבגדים כהים, ידיו מורמות אל על. קול אווז ברובהו בחוזקה, אך מוריד אותו ברגע שהוא שם לב שהגבר מרים את חולצתו, חושף קעקוע של צבא ארצות הברית המציג את היחידה שאליה הוא שייך. אין כל צל של ספק שהוא חבר בצוות של פרנק. "אתה לברך, מילס?" שואל קול, מניח לעצמו להישמט ברפיון לעומת העץ.

"לא, אדוני. סרג'נט האן מאייש עמדת תצפית גבוהה יותר, בזמן שירדתי לפה למצוא אותך."

"השקפת על הבית?"

"כן, אדוני." מילס מהנהן בראשו ופוסע לעבר קול בעודו מציץ בשעונו.

"אתה מחכה למישהו?"

"כן, אדוני. בלאקסטון בדרכם לפה."
"רגע אחד," אומר קול, מסיט את משקל גופו לרגל השנייה.
"בלאקסטון נמצאים בדרכם לפה?" מילס מהנהן בראשו. "מתי הם
אמורים להגיע?"
"בעוד כעשרים דקות."
שאני אמות.

"תראה לי את מכשיר הקשר שלך." מילס מגיש לו את מכשיר
הקשר, ואומר שהוא מכוון לערוץ מספר שש. קול מצמיד אותו אל
פיו ולוחץ על הכפתור. "בלאקסטון אחד לבלאקסטון שתיים; האם
שומע?" שבע שניות ארוכות חולפות בטרם הוא זוכה למענה.
"בלאקסטון שתיים לבלאקסטון אחד; הקול שלך מעולם לא נשמע
מתוק יותר, אחי." קול מחייך בעליזות נוכח ההערה של מארק. "ניפגש
בנקודת התצפית של איגל איי שלוש."
"קיבלתי, בלאקסטון שתיים, ניפגש בנקודת התצפית של איגל איי
שלוש." הוא מחזיר את מכשיר הקשר למילס ומחווה בראשו לעבר
העצים. "תוביל את הדרך."

"כן, אדוני." מילס מהסס ואחר כך טומן את ידו בכיס מכנסיו
ומגיש לקול גלולה קטנה הנתונה בעטיפת פלסטיק. קול מניד בראשו
לשלילה, הוא איננו זקוק לדבר שיערפל את כושר שיפוטו עד שישוב
לאדמת ארצות הברית. הם עושים את דרכם לעבר ההרים, ובמחצית
הדרך למעלה קול מושך את מילס לאדמה. זרקור סורק את קצה ההר;
קול שם לב שהוא מגיע מלנדרובר הנמצא במרחק של כשלושה
קילומטרים מהם. הוא מאותת למילס שיושיט לו את מכשיר הקשר
שלו ולוחץ על הכפתור כמה פעמים עד שהוא נענה בצליל נקישה.
הוא טומן את מכשיר הקשר בכיסו ומסמן למילס שימשיך לנוע תוך
כדי היצמדות לאדמה. הם מגיעים לפסגה בעודם שומעים את להבי
המסוק במרחק ואת צלילי צופן המורס הבוקעים ממכשיר הקשר. זה
מארק, תוהה אם עדיין יש להם אורחים. הוא משתמש במכשיר הקשר
כדי לאותת שהם נמצאים במרחק מספר מאות מטרים מאחוריהם
ומציין שעליהם להיערך בהתאם.

מילס מחליק בין שני סלעים ומתמקם בתוך חור קטן שמתוכו הוא יכול להשקיף על המקום שבו קול הוחזק בשבי. הוא מוציא קופסה קטנה המכילה מנות קרב, מים, שמיכה ואת תיק הציוד שלו. קול מעיף מבט בתיק הציוד של מילס ונושא אליו את מבטו. "כמה זמן אתה כבר נמצא פה, מילס?"

"שבע, אדוני. הודיעו לנו שמישהו מוחזק פה בשבי, אז פרנק נתן לנו הוראה להשגיח על הבית. אני והאן חשבנו שזה אתה, אבל בגלל סרטון הווידאו, חשבנו שזה מישהו אחר. לא אמרנו שום דבר. היינו צריכים לוודא שזה אתה, לפני שנוכל לדווח לאיגל איי אחד." מילס דורך את מכונת הירייה שלו, מוכן לפתוח באש. "ביום שהם הוציאו אותך בלי חולצה, הייתה לנו הזדמנות לאשר שאכן מדובר בך." מילס מחווה בראשו לעבר הקעקוע של קול. "הקעקוע שלך הוכיח את זה באופן סופי." הוא מושיט לקול רובה נוסף, ואז מסמן לו להגיח בשנית אל המרחב הפתוח.

המסוק מתחיל לנחות בדיוק כשהם מגיעים אל קרחת היער. מילס מתקרב אל הקצה ומסמן שהקרטלים הולכים ומתקרבים. קול מחווה בראשו לעבר המסוק, כאשר לפתע מילס נזרק לאחור לאחר ששני קליעים מפלחים את צד גופו. קול מזנק לפנים, אוחז את מילס בזרועותיו וגורר אותו לעבר המסוק בעודו נוחת. לפתע מארק מופיע לצידו.

"אנחנו חייבים להסתלק מפה!" צועק מארק, אוחז בזרועו השנייה של מילס ועוזר לקול למשוך אותו לתוך המסוק. "אנחנו צריכים לאסוף את הסייר השני!" צועק קול בעודם מאותתים למסוק להמריא.

"זה מסוכן מדי!"

"הסייר השני!" פוקד קול, בעודו קולט הבזק מדמותו של אביו. הם מחליפים ביניהם מבט.

"הסייר השני," קורא דניאל לעבר הטייס. הוא שולח לעבר קול חיוך נוקשה, ואז מרכיז את מבטו אל גופו המדמם של קול. "אתה בסדר, בן?"

"כן." קול מושיט את ידו, אוחז בכתפו של אביו ולוחץ אותה בעדינות. הטייס יוצר קשר עם פרנק ומקבל ממנו את נקודות הציון של האן. תוך דקות ספורות הם נוחתים ואוספים את האן. הוא נכנס למסוק ובו במקום רוכן מעל מילס, שידו מונחת על אחד מפצעיו. הוא מביט בקית' ומהנהן לעברו בראשו, מודה לו שדאג לשותף שלו עד הגעתו למקום.

"קדימה!" קולו של קול מהדהד ברחבי המסוק וגורם לכולם לתפוס את עמדותיהם. רגעים ספורים לאחר מכן, שלוש פצצות קטנות פוגעות בבית שבו קול הוחזק בשבי.

קול מתרווח לאחור במושבו, סוף סוף מניח לכאב להירשם בתודעתו. מארק ניגש אליו ומעיף מבט בפצע של קול.

"זה נראה לא טוב, קול." הוא מבחין במארק מעיף מבט באביו. הוא מהנהן בראשו, ביריעה שהוא יזדקק לתפרים ולכמות רצינית של אנטיביוטיקה. הוא מרגיש שעפעפיו כבדים שעה שתודעתו אט-אט נודדת אל ממלכת השינה.

קול בקושי זוכר את הרגע שהוציאו אותו מהמסוק. הוא זוכר במעומעם את הרופא שאמר לו לאיזה טיפול הוא יזדקק ושתפר את פצעיו. נאמר לו שיש לו שבר בגולגולת ושהוא סובל מזעזוע מוח. הוא קיבל את השינה בכרכה בעת שהיא עטפה אותו, מביאה עימה חלומות שבהם הוא מתחבק עם סוואנה.

עמדתי במילה שלי, בייבי.

פרק 2

קול משנה תנוחה כך שכפות רגליו משתפלות מקצה המיטה ומנסה לקום. כבר יומיים שהוא שוהה בחדר הזה בבית חולים פרטי בצפון דקוטה, ומבחינתו זה כבר מעל ומעבר. הפצע שלו עדיין שורף בטירוף, והוא מרגיש כאילו שיש לו בתוך הראש מישהו שנהנה לרסק את הגולגולת שלו פעם אחר פעם באמצעות פטיש, אבל הוא יודע שעליו לקום ולהזיז את גופו.

"וואו, רגע אחד...!" האחות האדמונית הקטנה והנמרצת מרימה את ידיה בעודה נכנסת לחדר. "לאן נדמה לך שאתה הולך, בחור גדול?" הוא מכיר את מולי כבר מספר שנים; זה המקום שאליו הבחורים מגיעים כשהם זקוקים לטיפול רפואי לאחר פציעה. הם חייבים לקבל אישור טרם חזרתם לבית. היא אומנם אישה מתוקה, אך היא גם ניחנה בכוח רצון מברזל, כך שיהיה עליו לנהוג בחוכמה.

"אני חייב לצאת מפה, מולי. שכבתי פה מספיק זמן ואני כבר מרגיש הרבה יותר טוב." הוא מושיט את ידו אל חולצתו ופושט אותה מגופו בקול אנקה.

ידיה מונחות על מותניה. "עוד לא הנפקתי לך אישור יציאה."

"אז תני לי אישור."

"קול, אתה יודע שאני לא יכולה לעשות את זה. אנחנו עדיין

מודאגים בקשר לפגיעת הראש שלך."

"הראש שלי בסדר גמור."

"קול," היא גוערת בו.

אחוז ייאוש, קול מתחיל להתווכח עימה. "מולי, את יכולה לתת לי

אישור, או להרוס לי את היום ולהכריח אותי למלא עוד הרים על גבי הרים של מסמכים, אבל כך או כך, אני מסתלק מפה." היא נאנחת בכבדות, ואז בוחנת אותו במבטה ושולחת לעברו חיוך נוקשה. "תן לי עשר דקות."

הדלת נפתחת לרווחה ואביו של קול נכנס לחדר, נושא בידי שני ספלי קפה.

"אולי תצליח לשכנע אותו להישאר," רוטנת מולי בעודה יוצאת מהחדר.

קול מניד בראשו לשלילה. "אל תטרח, אבא. אני צריך לחזור הביתה."

דניאל מגיש לקול את הקפה שלו, ואחר כך מתיישב בכיסא וצופה בו בעודו נאבק ללבוש את מכנסיו. "אני מסכים שעדיף שנחזיר אותך הביתה."

משהו בקולו גורם לקול לחדול מניסיונותיו לכפתר את מכנסיו, והוא מסב את מבטו אל אביו. "מה קרה? זה קשור לסוואנה? היא בסדר?"

דניאל נושם נשימה עמוקה ומעביר את אצבעו על שולי ספלו לפני שהוא מסב אליו את מבטו. "חשבתי שהיא ישנה בחדרה, אבל היא ירדה בזמן שצפינו בסרטון."

"לעזאזל." קול מעסה את ראשו הכואב בעודו מתיישב באיטיות, מניח לפיסת המידע הזאת לשקוע עם הזיכרון על הבחור האומלל שאיתרע מזלו והיה עליו לשמש בתור הכפיל שלו בסרטון.

"כן, זה היה... אההמ..." דניאל מכחכח בגרונו. "קרו הרבה דברים בזמן שנעדרת. אם אתה מרגיש טוב, אני חושב שכדאי שנחזיר אותך הביתה. הליך בקרת הנזקים יימשך זמן מה. היא חוותה זעזוע איום ונורא."

קול נאנח ומתכווץ מייסורי כאב. "היא יודעת שאני בסדר?" "חשבנו שעדיף שלא נספר לה שום דבר לפני שנחזיר אותך הביתה. לא רצינו להוסיף עוד עליות ומורדות לרכבת ההרים הרגשית הסוערת של החיים שלה כרגע."

"יש לי תחושה שאתה לא מספר לי הכול, אבא. מעולם לא שיקרת לי, אז בבקשה, אל תתחיל לשקר לי עכשיו."

דניאל רוכן לפנים ומשעין את מרפקיו על ברכיו. "לא, בן, אני לא משקר. פשוט יש כמה עניינים שזה לא מתפקידי לדון בהם איתך."

קול מתבונן באביו להרף עין, מבחין במשהו המזכיר כאב מבליח בפניו. די בכך בשבילו כדי להבין שקרה משהו, ושמהצב איננו כשורה. בטנו מתכווצת. "פשוט תגיד לי, היא בסדר?"

"כן, היא בסדר גמור," אומר אביו וקם ממקומו, "אבל יש כל כך הרבה שאלות שונות פתוחות, קול. קודם כול אנחנו צריכים להוציא אותך מפה. בזמן שאנחנו מחכים שמולי תנפיק לך אישור, אתה צריך להתקשר לאמא שלך." הוא מגיש לקול טלפון נייד.

"כן," קול אוחז בטלפון, "כמובן."

"אני אמתין בחוץ."

קול מחייג ומנסה לחשוב מה לומר.

"דניאל?" קולה המודאג של אימו מהדהד מעברו השני של הקו. דמעות מעצצות בעיניו של קול שעה שהוא נושם נשימה עמוקה ופוצה את פיו. "אמא?" משתררת דממה ארוכה, ובעקבותיה נשמעת יבבה חרישית מבעד לטלפון.

"אוי, מתוק שלי," היא מצליחה לומר אך בקושי.

"אני בסדר, אמא, באמת. חוץ מקצת פצעים ושריטות, הכול בסדר. אבא נמצא פה איתי, ובקרוב נצא מפה. כנראה שנגיע בשעות הלילה המאוחרות."

"בסדר, בן, אני... קולה נשבר.

"אמא, בבקשה אל תגידי לסאבי שאני חוזר. אבא צודק, עדיף שנשמור את זה בסוד... רק עד שאגיע. בזמן שנעדרתי קרו כמה דברים, ואני –"

"כמובן, מתוק, אני מסכימה. היא עברה כל כך הרבה..." היא פורצת בבכי בשנית. "תגיד לאבא שיתקשר אליי מאוחר יותר ויעדכן אותי מתי אתם חוזרים. אני אוהבת אותך, קול, מאוד."

"גם אני אוהב אותך, אמא. נתראה בקרוב." הוא רוצה לשוחח

עם סוואנה, לומר לה שהוא חי ובריא, אך משהו אומר לו שתחילה עליו לעטוף אותה בזרועותיו, על כל צרה שלא תהיה. הוא מרגיש קרוע מבפנים, אך נוכח ההתנהגות של הוריו, הוא יודע שהמצב איננו כשורה.

"אתה נראה איום ונורא." מארק מחייך בשביעות רצון בעודו מתפרץ לחדר בסערה, כיאה לסגנונו. *אלוהים, הוא כל כך התגעגע אליי.* "אתה מוכן לצאת, או שאתה מתכוון להמשיך להעמיד פנים שאתה פצוע? מולי בחורה די שווה, לא?"

"ברצינות?" קול מגלגל את עיניו בזמן שמארק זורק לעברו חתיכת מסטיק. הוא לא חושב פעמיים לפני שהוא משליך אותה לתוך פיו, אולם אז לשונו מותקפת בטעם מחריר. "אוי, איזה גועל!"

"מה?" מארק מושך בכתפיו, נראה מאושר עד הגג שהצליח לשכנע את קול לאכול את זה. "הטעם הזה נקרא 'קולה צוננת'." קול מעווה את פניו ויורק את המסטיק לתוך פח האשפה. "עכשיו אתה חייב לי שני מסטיקים, אחי."

"איכס." הוא מושיט את ידו אל המים, ומערבל אותם בפיו בניסיון לפייס את בלוטות הטעם שלו.

מארק פורץ בצחוק. "קדימה, המסוק מחכה לנו. הוא ייקח אותנו להרים, ומשם ניסע את שארית הדרך ברכב. נחליף אמצעי רכב, ליתר ביטחון."

"תוכנית טובה."

***

סוואנה

אני שמה לב שמצב רוחה של סו השתנה מהבוקר. היא אכלה ארוחה שלמה, שוחחה עם אנשים ונדמה שחזותה הרגילה – כאילו שהיא מרחפת בחלל – הוחלפה בחזות האופיינית לה. *בת מזל שכמותה.* אני, לעומת זאת, מרגישה כמו קליפה ריקה. אני מנסה בכל כוחי

להתנהג כרגיל, רק כדי שאנשים יפסיקו לכרכר סביבי. אני מרגישה כפי שהרגשתי כשהגעתי לבית – כמו דג מחוץ למים, מיוסרת מכאבים ולא מרגישה שייכת לשום מקום. אני מרימה את הצלחת, ממנה לא אכלתי דבר, ומניחה אותה על הדלפק. אני קולטת שאביגיל וג'ון מתבוננות בי. אני פונה לעבר המסדרון ועושה את דרכי אל דלת הכניסה, לובשת מעיל, נועלת מגפיים ויוצאת החוצה. בחוץ יורד מעט שלג ושוררת דממה מוחלטת. כצפוי, דלת הכניסה נפתחת ונסגרת ואני שומעת מאחוריי קולות צעדים.

בבקשה, הניחו לי לנפשי.

"אני צריכה דקה לעצמי, דרק."

אני כל כך עייפה.

"קודם כול, לעולם אל תפני אליי בתור השמוק האנוכי הזה," אומר מייק בעודו מתקרב אליי. "וחוץ מזה, בסך הכול רציתי לצאת לנשום מעט אוויר צח." אני מגלגלת את עיניי, אך מקבלת את נוכחותו בברכה. ביומיים האחרונים מייק הסתתר במשרדו של קול. אלוהים, רק מעצם המחשבה על שמו גופי נרעד ומתעורר בי חשק לקלל עד השמיים. אני באמת מתחילה לצאת מדעתי.

"הוא לא כזה נורא, אתה יודע," אני לוחשת שעה שאנחנו חוצים את השלג הרך.

"מי, דרק?"

"כן." אני מהנהנת. "דרק הפגין כלפיי רק חברות וכבוד."

"אני שמח לשמוע," אומר מייק בציניות. אני לא מתווכחת, עייפה מכדי לנשוח את הפיתיון.

"בואי נלך מפה." הוא מצביע לעבר המקום האהוב עליי במעלה ההרים.

"בסדר." אני הולכת בעקבותיו בהיסח דעת, מגפיי מוחצים את השלג תחת רגליי. פעם היה זה אחד הצלילים האהובים עליי, אולם זה כבר לא המצב.

"אני יודע שהשעה מאוחרת, ושזה הנושא האחרון שעליו את רוצה

לדבר, אבל אני מצטער בקשר לתינוק שלך, סאבי."

אני מרגישה כאילו הרגע חטפתי אגרוף בבטן, אך מצליחה לתפוס את עצמי בידיים. "תודה, מייק," אני לוחשת, יודעת ממעמקי ליבי שהוא בסך הכול מנסה להתנהג כמו חבר טוב. אני מניחה למחשבותיי לנדוד שעה שאנחנו מגיעים לפסגת ההר ומשקיפים על הנוף המרהיב ביופיו. אני משחררת נשיפה ארוכה ברעד. "התינוק שלנו היה הפיסה הקטנה היחידה שנתורה לי מקול." אני בולעת את הגוש התקוע בגרוני. "זאת אשמתי שהוא לא נשאר בחיים." זרועו של מייק נכרכת סביב כתפי. "זה היה הדבר היחיד שנשאר לי ממנו, מייק." אני מתחילה לבכות חרש בזמן שהוא מחבק אותי. הוא מסיר ממני את זרועו ומעיף מבט בשעונו.

"זה לא נכון," הוא לוחש.

אני מתנערת מזרועו. "אני לא רוצה לשמוע שום דבר על אמונה ועל זה שמאחורי המעשים של אלוהים תמיד יש סיבה. לפעמים אלוהים עושה דברים נוראיים ואכזריים –" אני חשה בזעמי גואה, ואני עומדת לפרוק את כאבי על חברי, אולם אז אני שומעת שאגת מנוע ומבחינה בצמד פנסים המתקרבים לעברנו. הבחורים בוודאי חזרו מהמשימה שלהם.

"מצטער, סוואנה. ממני לא תשמעי שום הרצאה. אני לא מאמין באלוהים." חיוך מעטר את שפתיו של מייק. "אני מאמין בקארמה ובמפץ הגדול."

"יופי," אני משיבה, אך חיוכו ההולך וגדל מעכיר את שלוותי. רכב השטח נעצר ומייק מתחיל לפסוע בכיוונו.

"בואי, סאבי, בואי נקבל את פני הבחורים. אני בטוח שעבר עליהם מסע מפרך."

"כן, רק תן לי רגע." אני מוחה את הדמעות מפניי הקרירות. אלוהים אדירים, כל כך נמאס לי לבכות! אני תוחבת את כפות ידיי הקפואות בכיסי מעילי ומנסה להתעשת. הדבר האחרון שהבחורים צריכים כרגע זה לראות 'סוואנה שברירית'. אני סבה על עקביי, פוסעת צעד לפנים וקופאת במקומי.

מה?

קול עומד במרחק מטרים בודדים ממני, לובש מעיל שחור, מכנס צבא וחובש כובע. אני מנידה בראשי בתדהמה, מזכירה לעצמי לנשום. לא ייתכן שזה...

"סוואנה, " הוא לוחש, מבזיק לעברי חיוך רפה. אני מסכה את מבטי אל הבחורים, כולם מחייכים מאוזן לאוזן. קול מתחיל לפסוע בכיווני. אני שמה לב שהוא צולע מעט ורואה את פניו, את חיוכו המהוסס – זו תחושה כל כך סוריאליסטית. אינני מסוגלת לזוז ממקומי.

"אבל ראיתי שרצחו אותך, " אני לוחשת שעה שהוא מושיט את ידו וחופן את פניי. כפות ידיו כל כך חמימות. "אני חולמת." אני מתחילה להתייפח. "זה חלום מזויין, זה אכזרי." אני מתחילה להיתקף בהלה, כפי שחוויתי לא אחת במהלך הימים האחרונים, כאשר כמעט לא הייתי מסוגלת להאמין שמהו מכל זה אכן קרה, רק כדי להתעורר למציאות המזוויעה.

"לא, בייבי, " הוא רוכן לעברי, "זאת המציאות המזויינת." הוא כובש את שפתיי בשפתי, מכריח אותי להרגיש אותו. אני כורכת את זרועי סביב צווארו ומעמיקה את הנשיקה, רוצה בכל מאודי להרגיש משהו, ולו רק להרף עין. אגודלו מוחה את הדמעות מפניי שעה שהוא נסוג לאחור לאיטו, ואני רואה שגם עיניו דומעות. "היי, בייבי." כפות ידיי נשזרות בשיערו, מלטפות את פניו ומונחות על כתפיו. אני פולטת צחוק מאושר, אולם הוא נתקע בגרוני. אני מנידה בראשי, לא בטוחה מה לומר בזמן שהתדהמה שהכתה בי קודם עוברת ממני, אז אני בוחרת במובן מאליו.

"היי, " אני משיבה. "איך?"

הוא מניד בראשו, נועץ את מבטו בעיניי, כאילו שאני לא אמיתית. "בואי ניכנס פנימה ואספר לך הכול, בסדר?" הוא מתכוון בייסורים בעת שהוא מוריד את זרועותיו.

"אתה בסדר?" אני נסוגה לאחור, בוחנת אותו במבטי. ניכר עליו שהוא סובל מכאבים, אך הוא נראה בריא לגמרי.

"עכשיו אני בסדר." הוא אוחוז בידי ומשלב את אצבעותיו באצבעותיי. הוא מקרב אותם אל פיו ונושק לכפות ידינו השלובות.

דמעות זולגות במורד פניי שעה שאני מעכלת את העובדה שהוא עומד פה, ממש מולי. קול שלי, האהוב שלי, הסיכה לחיי, חזר אליי. אנחנו פוסעים בדממה, והבחורים משתרכים מאחורינו באיטיות. ידו ממשיכה לאחוז בידי בחוזקה. אין לי שמץ של מושג מה לומר או מה לחשוב, אך אני מתחילה להרגיש את ליבי ההולך ומפשיר בהדרגה. סו יוצאת מהבית בסערה. אני מרפה מידו שעה שהיא עוטפת את בנה בזרועותיה. דמעות של אושר זולגות מעיניה. אביגיל וג'ון נוהגות כמותה, כל אחת בתורה מוודאת שהוא חי ובריא. אני פוסעת מספר צעדים לאחור, מרגישה מבולבלת כהוגן. אני מתנגשת בדניאל, שמחייך אליי בעודו מחבק אותי מהצד.

"את פשוט בהלם, חמודה. בקרוב זה יעבור. תני לעצמך רגע לעכל את זה."

אני מסבה את גבי לכולם, שעה שאני מנסה להתעשת בפעם השמינית היום. אלוהים אדירים, מה לא הייתי מוכנה לעשות כדי לרסן את רגשותיי. אני מרגישה את ידו האוחזת בידי בשנית, ואני מסתובבת אליו ורואה אותו מביט בי בהבעה חקרנית.

"אל תעזבי את היד שלי שוב, בסדר?" הוא מושך אותי לעברו, נושק למצחי ומנחה אותי להיכנס לבית.

כולנו מתכנסים בסלון לחגוג את חזרתו הביתה, וכולם צוחקים ומשוחחים. עושה רושם שאינני מצליחה לצאת מההלם והעצבות שעדיין לופתים אותי באחיזתם האיתנה. מה עובר עליי? אני אמורה להיות נלהבת אך במקום זאת אני מוצפת במאה רגשות שונים. אני מנסה לתקשר עם כולם. מארק מגיש לי את המרטיני המיוחד שלו. אני לוקחת את הכוס ומודה לו, אך פשוט לוטשת בה את מבטי.

"טוב, מתוק, בוא נשמע את הסיפור," אומרת סו לאחר שכולם נרגעים. "אני חייבת לדעת, ואני בטוחה שכולם גם רוצים מאוד לשמוע מה קרה."

קול מהנהן בראשו, ואז הוא לוגם מהברנדי האהוב עליו ולוחץ את ידי. "הדבר האחרון שאני זוכר זה שעמדתי על המשמר בזמן שהבחורים יצאו מהבית. היינו צריכים להסתלק משם. מארק ופול

היו צריכים חובש. ככל הנראה קיבלתי מכה בראש מאחור. התעוררתי וראיתי מישהו שמחבר לי – " הוא משתתק ומביט בי. "הם הרביצו לי קצת, בניסיון לחלץ ממני את המיקום של הבית. הם החזיקו אותי כפות לצינור בחדר קטן, ונתנו לי מספיק אוכל כדי להחזיק אותי בחיים. זה נמשך קצת זמן, עד שהאמריקאי הופיע. החלפנו כמה מילים, ובסופו של דבר נמאס לו שאני לא עונה על השאלות שלו. הימים די התערבבו לי, אך רוב הזמן הם פשוט ניסו להוציא ממני מידע. לילה אחד האמריקאי עזב את הבית, ואז הסרטון צולם בידי אדם בשם ראול."

אני מתחילה לרעוד. אני מרגישה את הרעד מתחיל ברגליי ומשם מטפס במעלה עמוד השדרה שלי דרך זרועותיי וכפות ידיי, ושיניי מתחילות לנקוש. אני מניחה את המשקה, שממנו לא לגמתי ולו לגימה אחת, מפני שהוא מתחיל להישפך מפאת הרעד בידי. קית' לוכד את מבטי, אולם אני מעמידה פנים שאינני מבחינה בו.

"אז אם זה לא היית אתה בסרטון," אומר פול, ממצמץ בעיניו כאילו שהוא לא בטוח שהוא באמת רוצה לדעת, "מי זה היה?"

אני חשה באחיותו של קול הולכת ומתהדקת. "הם החזיקו בבחור שכבר היה תחת השפעת סמים. מבנה הגוף שלו היה זהה לשלי. לא ידעתי מי הבחור האומלל, אבל אנחנו צריכים לברר מי זה כדי שנוכל לעדכן את המשפחה שלו. הם לא חשבו על התוכנית ביסודיות, הם לא לקחו בחשבון את הקעקוע שלי." קול מרכין את ראשו ומתנשם בכבדות. "אפשר לומר שזה לא היה אחד הימים המוצלחים בחיי."

"כן, בהחלט." מארק מסתכל עליי. אני ממהרת למחות דמעה, מנידה לעברו בראשי.

קול מרכין אליי את מבטו, ואז אל כל שאר הנוכחים בחדר. "טוב, אני מודה לכולכם. מחר אעדכן אתכם בפרטים נוספים, אבל כרגע אני רוצה להיות עם סוואנה, וכולנו זקוקים לשינה." הוא קם ממקומו ומושך אותי יחד איתו.

בזמן שאנחנו מגיעים לחדר השינה, הוא מבחין בספה המוצעת כמיטה שהוצמדה לקיר ומסב אליי את מבטו.

"קית", אני לוחשת, בעודי נכנסת לתוך חדר האמבטיה ומנסה לרסן את רגשותיי. לאחר שאני מסיימת להתארגן, אני חוזרת לחדר ורואה את קול יושב על קצה המיטה ולוטש בי את מבטו. הוא מושיט את ידו לפנים ואוחז בידי. הוא מושך אותי בין רגליו ומתבונן לתוך עיניי. ליבי מתכווץ בייסורים בעודי חושבת על כך שכמעט שמתי קץ לחיי, מפני שחשבתי שהוא לעולם לא ישוב אליי.

"אני יודע שזה ממש מבלבל, והורג אותי לדעת שצפית בסרטון, אבל אני פה, בריא ושלם." אני בולעת רוק בכבודות, מנסה להיות חזקה. אני מעבירה את כפות ידיי בשיערו. "עמדת במילה שלך", אני אומרת בקול חנוק.

שפתיו מתעקלות בחיוך בעודו מצר את מבטו. "הבטחה זו הבטחה." הוא מזעיף פנים בעודו בוחן את פניי במבטו. "מה קרה בזמן שנעדרת?" אני מנסה, באמת שאני מנסה לבטא את המילים שעומדות על קצה לשוני, אך אינני מצליחה להיחלץ מהדממה האופפת אותי. במקום זאת, אני מושיטה את ידי אל שולי חולצתו, עד שידיו עוצרות בעדי. "סוואנה, בבקשה." אני מנידה בראשי לשלילה, והוא לא הודף אותי... לעת עתה.

אני שומעת אותו נאנק ככאב בעודו מרים את ידיו מעל ראשו, ורגע לאחר מכן אני מבינה את הסיבה לכך. כפות ידיי נשלחות אל פי בחטף, ואני משתנקת. תחבושת ענקית עוטפת את בטנו. "אתה פצוע!"

"אני בסדר", הוא לוחש. "אני פשוט מותש." "לא, אתה לא בסדר." אני מקימה אותו בזהירות. לאחר שאני מתירה את מכנסיו, אני עוזרת לו לשכב על המיטה ומתקמת לצידו. אני נשענת על הלוח העצום שלמראשות המיטה, כשהוא משנה תנוחה ומשעין את ראשו על רגליו.

"איך זה היה בשבילך להיות שם?" אני שואלת, רוצה להשוות בין מה שהוא עבר למה שעבר עליי.

הוא נאנח בכבודות ועוצם את עיניו. "מתסכל אותי שלא הייתי מסוגל להגן על עצמי. ההתקפות שלהם עליי היו ברובן מנטליות,

אבל למרבה המזל היה לי במה להתמקד. "ידו מחליקה על ירכי. "אני חושב שהחלק הקשה ביותר בשבילי היה שלא ידעת שאני בחיים." "כן," זו התגובה היחידה שאני מצליחה להפיק מפי. הגוש שוב עומד בגרוני.

אני שוזרת את אצבעותיי בשיטתיות בשיערו הקטיפתי, עד שאני שומעת שקצב נשימתו מאט. מחשבות גועשות במוחי בקצב מסחרר, אך לעת עתה אינני מסוגלת להשליט בהן סדר. אני עדיין מתבוננת מהצד, מותשת מכדי לנסות. אני מעיפה מבט בשעון ורואה שהשעה שתיים לפנות בוקר. מאחר שעדיין אינני מסוגלת להירגע, אני מזיזה את קול מחיקי בעדינות, קמה מהמיטה ויורדת למטה.

אני נשענת על הלבנים הקרירות לאחר שאני מבעירה אש בקמין שבסלון, מניחה מולי כוסית מלאה בברנדי ומנסה ללגום ממנה, אבל הקיבה שלי דוחה את המשקה. הכול מיטשטש סביבי כשעיניי מתמלאות דמעות שזולגות על לחיי. אני מניחה את דובון הצעצוע הקטן בחיקי, כאילו היה מדובר בילד, ונאחזת במסגרת הכסופה הקטנה ומצטערת ממעמקי נפשי שלא הקשבתי לאנשים שאמרו לי להירגע. כיצד הייתי יכולה להיות כל כך עיוורת? כל כך אנוכית? אני הרגתי את התינוק שלנו.

"זאת לא אשמתך."

ראשי מתרומם בחטף, ואני מבחינה בקית' המתבונן בי מהמטבח. הוא ניגש אליי ומתיישב לצידי. אני זזה מעט כדי לפנות לו מקום.

"זאת כן אשמתך." אני מושכת באפי, טובעת בים של רגשות. "כל זה קרה באשמתך, אבל העובדה שאיברתי –" אני מנידה בראשי ומנסה להתנער מהדימויים המזוויעים שמבזיקים בתודעתי. "ואם זה לא מספיק, הצמדתי –" אני לא מסוגלת אפילו לבטא את המילה, אז אני מדלגת עליה, "לראש שלי וכמעט –"

"הצמדת מה לראש שלך?" קית' ואני מזנקים ממקומנו בבהלה לשמע קולו המחוספס של קול. אני מסבה את מבטי באיטיות, ורואה אותו עומד שם, יחף ולבוש במכנסי טריינינג בלבד. הבעת פניו נראית

זועמת ומבולבלת בזמן שהוא פוסע לעברנו. "כדאי מאוד שמישהו יספר לי מה קרה בזמן שנעדרתי."

קית' מושיט את ידו ולוחץ את כתפי בעודו קם ממקומו ומהנהן בראשו לעבר קול. קול תופס את מקומו ומתבונן בי בקפידה. אני נושמת נשימה עמוקה דרך האף, מודעת לכך שזה הרגע שבו יהיה עליי לשבור את ליבו, כשם שליבי שבור, ולספר לו מה היה לנו ומה איבדנו – את הילד שלנו.

"מה זה?" הוא מצביע על דוכון הצעצוע שאביו נתן לי. אני מושיטה לו אותו ומתבוננת בעיניו סוקרות את השם הקטן התפור על הזקט הצבאי שלו. עיניו נישאות אל עיניי, ורעד חולף בשפתיי. אני אט-אט מסובבת את המסגרת הקטנה ומציגה בפניו את התמונה מהאולטרסאונד. "את...?" הוא מביט בבטני.

"הייתי", אני מתקנת אותו ודמעות חמימות שוטפות את לחיי. "הייתי בשבוע חמישי, עד שהסרטון הגיע." עיניו נפערות ואז מבטו מורכן באיטיות, והוא מגיד בראשו. הוא מכסה את פיו בכף ידו. אני רוצה לצעוק, למרד בבכי ולנוס על נפשי מכל הכאב הזה. אני רואה שאני עומדת לשבור אותו כליל, על ידי ניתוח חתיכה נוספת מנשמה שכבר גם כך על סף חורבן. זה פשוט לא בסדר. יש בי כל כך הרבה חלקים מרוסקים.

"אני כל כך מצטערת, קול."

עיניו האדומות הזוגיות נישאות אל עיניי בחטף. "לא, לא." הוא כורע ברך מולי ואוחז בידיי. "לא, בייבי, אני כל כך מצטער שעברת את כל זה בלעדיי. א-אני..." קולו נשבר. "אני לא מאמין שהיית בהיריון עם התינוק שלנו."

הנה זה בא.

אני נסוגה לאחור כדי להביט בו. "אני לא יודעת מה אתה חושב על זה, אבל אם זה לא היה קורה, הייתי שומרת אותו." "לא", הוא מוחה את הדמעות מלחיי וניגש לשבת לידי, "אנחנו היינו שומרים אותו." ליבי גואה בקרבי בזמן שאני מעדכנת אותו בכל הפרטים ומספרת לו שסו ודניאל היו היחידים שידעו על כך, ואחר

כך גם קית', מפני שרציתי שהוא ישמור על הסוד שלי עד שהוא ישוב בשלום. אני משתפת אותו ברגעים שהוכילו להפלה, מתייפחת בקול חרישי בעודי חולקת עימו את הפרטים. במשך כל הזמן הזה הוא עוטף אותי בזרועותיו וממטיר על ראשי נשיקות עדינות. אחר כך אנחנו יושבים בדממה במשך זמן מה, מתאבלים יחדיו. קשה לי לשמוע את יבבותיו, אבל עליו לפרוק את צערו. קשה לראות אדם שבדרך כלל ניחן בחוסן נפשי מתפרק לגורמים לנגד עיניך.

לפתע הוא קופא במקומו. "מה הצמדת לראש שלך?" אני מנסה לזוז, אולם ידיו מרתקות אותי למקומי.

"א-אני מצאתי את האקדח שלך מאחורי השידה שלך."

כל גופו מתחיל לרעוד, ואני פולטת את המילים במהירות, פוחדת שלא אספיק לבטא את עצמי. "איברתי אותך, איברתי את התינוק שלנו, ואני עדיין לא יודעת מי עומד מאחורי החטיפה שלי. לא נותרה לי שום סיבה לחיות. בסך הכול רציתי להיות עם המשפחה שלי." המילים בוקעות מבין שפתיי ללא שום סינון. "ואז נשמע צלצול הטלפון הנייד של קית', והתחלתי להסס, והוא ראה אותי. הוא... הוא דיבר איתי, הוא עזר לי לשכך מעט מהכאב." אני ממשיכה לדבר בזמן שקול נועץ בי את מבטו היוקד. "זאת הייתה תקופה די אפלה, קול, התקופה האפלה ביותר שחוויתי בחיי." אני משנה תנוחה ומסתכלת עליו. כעת עיניו עצומות בחוזה, ואני רוכנת לנשק אותו בלסתו. "אני לא אומרת שאני מצטערת על זה, קול, כי לא ידעתי שאתה בחיים, ואם אהיה כנה עם עצמי, אני חושבת שהייתי מנסה לעשות את זה שוב. עכשיו אתה פה, אבל התינוק לא פה, ואני מנסה לומר לעצמי שזה לא נועד לקרות, אבל זה עדיין כואב." הגוש המייסר בגרוני הולך ומתעצם. "זה כל כך כואב, לכל הרוחות, אבל בזכות החזרה שלך עכשיו אני מבינה שאנחנו יכולים לעבור את זה אם –"

לפתע הוא רוכן לפנים וכובש את שפתיי בשפתיו. אני יודעת שהנשיקה שלו מונעת מפחד, אז אני נענית לו, מניחה לו לתפוס פיקוד. הוא צריך להרגיש בשליטה, ואני מוכנה להפקיד בידיו את המושכות. נפשי מותשת מדי מכדי שאוכל להיות חזקה כרגע.

"בואי נחזור למיטה," הוא לוחש. "אני צריך לחבק אותך."
הוא מוביל אותנו במעלה המדרגות ואנחנו נכנסים למיטה. אני משנה תנוחה בזהירות, כך שלא אפגע בתפרים שלו, ומניחה את זרועי על חזהו ואת רגלי על מותנו. אני טומנת את פניי בצווארו, ומתחילה לעכל את העובדה שהוא באמת חזר אליי. אני חשה בחזהו העולה ויורד, והוא פולט אנחה כבדה, לוקח את ידי בידו ומשלב את אצבעותינו.

"כואב לך?" הוא שואל בקול נוקשה.

"לא באופן שאתה חושב."

דק הלב שלי כואב.

אני שומעת אותו בולע רוק בכברות ומכחכח בגרונו. אני יודעת שרק עכשיו הוא מתחיל לעכל את כל מה שסיפרתי לו. אנחנו שוכבים מחובקים, אני מניחה לו להיות חזק למעני, ולהפך, בעודנו מתאבלים כל אחד בתורו.

"אני אוהב אותך, סוואנה," הוא לוחש.

"גם אני אוהבת אותך, קול."

פרק 3

קול

קול מתעורר למיטה ריקה ורואה שסוואנה הכינה את משככי הכאבים שלו לצד בקבוק מים. הוא בולע את שתי הגלולות ונכנס להתקלח. נדרש לו זמן רב מהרגיל כדי להתלבש, וזה מרגיז אותו, מאחר שעליו גם להחליף את התחבושות שלו. החתך מחלים היטב והזיהום כבר איננו; עליו להמתין רק עוד שבוע בטרם יהיה ניתן להוציא את הסיכות. הוא יורד במדרגות ונכנס למטבח, שם אביגיל אופה משהו ומשוחחת עם אימו בקול חרישי.

"איך ישנת, יקירי?" שואלת אותו אימו, ונושקת לו על הלחי. היא סורקת אותו במבטה בדממה, ככל הנראה כדי לוודא שהוא אכן עומד לפניה, בריא ושלם.

"בסדר." הוא מפהק ומושיט את ידו אל קנקן הקפה.

קית' נכנס למטבח, נעמד ליד קול ומביט מבעד לחלון.

"תודה, קית'", אומר קול חרש, "שטיפלת בה בזמן שלא הייתי פה,

ושמנעת ממנה ל –"

"אל תודה לי. סאבי היא כמו אחות בשבילי. אני פשוט שמח שחזרת."

ואם כבר מדברים עליה... "אתה יודע איפה היא?"

"אצל דוקטור רוברטס."

"באמת?" שואלות אביגיל וסו במקהלה.

"כן, אני יודע." קית' פונה להביט בהן.

קול סורק את החדר במבטו ומבחין בפנים שלהן. "למה אתן

מופתעות?"

סו מנידה בראשה. "היא הפסיקה את הטיפולים אחרי שגילינו שאתה... נעדר. אני מניחה שהיא פשוט הייתה זקוקה למעט זמן כדי לעכל את המצב בכוחות עצמה."

קול נשען על האי במטבח, מרגיש תשוש לחלוטין, על אף שהוא התעורר לא מזמן. הוא מעיף מבט בשעון, מפני שבעוד רבע שעה צפויה לו פגישה עם הבחורים במשרדו. בטנו מתהפכת בעת שהוא שומע את קולה נישא אליו מהמסדרון.

"זה יסייע לך בתהליך הטיפול, סוואנה," הוא שומע את קולו של דוקטור רוברטס. "לפעמים דברים שבעבר הסבו לך נחמה עדיין יכולים לעזור לך לרפא פצעים חדשים וישנים."

"אולי," היא מושכת באפה. "זה פשוט מזכיר לי אותו, וקשה לי למקם את הרגשות האלה עכשיו."

"אני מבין, וזה נשמע לי הגיוני לחלוטין. תנסי לשאוב כוח מזיכרונות העבר החיוביים. את צריכה למצוא פורקן, ונשמע שזו הדרך הטובה ביותר לעשות זאת."

"אני מעדיפה את הדרך של מארק," היא אומרת בקול מתנשם ופונה בעיקול המסדרון.

"אם לוגאן יגלה, את תגרמי לפיטורים של הבחור האומלל." דוקטור רוברטס מחייך בעת שהוא רואה את כולם בוהים בהם בעודם נכנסים למטבח. "היי, קול, אני שמח לראות שהמצב שלך טוב." הוא מושיט אליו את ידו ללחיצת יד. לפני שקול מתרווח לאחור במקומו, הוא מושיט את ידו אל סוואנה ומושך אותה אל חיקו. הוא זקוק לה כדי לקרקע את עצמו. היא מתרפקת עליו ונצמדת לגופו.

"איך היה הטיפול?" שואל קול.

"טוב." דוקטור רוברטס מחייך אל סוואנה. "אבל אני מתנצל, אני חייב לזוז."

"אני אלווה אותך החוצה." אביגיל מזנקת ממקומה.

קול רוכן אל סוואנה ונושק לראשה. "אני צריך להשתתף בשיחת ועידה, אבל תבואי לפגוש אותי מאוחר יותר?"

"בוודאי." היא מחייכת אליו, אך הוא רואה שנפשה עדיין מעורערת בעקבות הטיפול. היא מתרוממת לעברו ונושקת לשפתיו.
 "אוי, סוואנה," אביגיל מרימה כף גרושה בבצק עוגיות, "את יכולה לטעום מזה? נדמה לי שחסר משהו."

סוואנה מעווה את פניה בעודה ניגשת לעמוד ליד אביגיל. היא מעבירה את אצבעותיה בעדינות על שולי מעבר המזון האדום.
 "קרה משהו, יקירה?"

"אמא שלי," היא לוחשת מבעד לחיוך רפה, "היה לה מעבר מזון בדיוק כזה. בצבע אדום דוברבן." עיניה נדלקות. "שנים שלא ראיתי מכשיר כזה."

אביגיל נושקת ללחי שלה, וסוואנה קולטת שכולם נועצים בה את מבטם. היא לוקחת את הכף וטועמת מהבצק. "תוסיפי מעט אבקת קקאו."

"נכון!" צועקת אביגיל ומחבקת אותה. "אולי כדאי שמעכשיו אשאיר לך את האפייה."

קול מחייך נוכח האינטראקציה בין סוואנה לאביגיל ויוצא מהמטבח בדרכו אל חדר הישיבות.

"איך...?" מארק מצביע על צד גופו בעודו מתיישב ליד שולחן גדול בחדר הישיבות בקומת הקרקע.

"מעצבן," רוטן קול, בעודו חש בצריבה מהחתך העמוק.
 "אני בטוח." הוא קורץ. "כיאה למארק, הוא תמיד חושב על אוכל או על סקס."

נראה שזו לא אובססיה נוראית כל כך.

דניאל, קית, פול וג'וזף תופסים את מקומותיהם מסביב לשולחן, בזמן שקול מדליק את המחשב הנייד ומעלה את פרנק על מסך שיחת הוועידה. פניו מבזיקות על המסך הגדול התלוי על הקיר, וקול ממקם את המיקרופון ביניהם.

"לוגאן, אני שמח שחזרת אלינו." פרנק מהנהן בראשו בעודו מרים כמה מסמכים משולחנו.

"אני שמח לחזור. מה שלום מילס?"

"בהתחשב בנסיבות, מצבנו טוב. אך מצפה לו תקופת שיקום ארוכה."

קול מעביר את השעה הבאה בסקירה מפורטת של האירועים שעברו עליו. תוך כדי כך, פרנק שולח לו תמונות של שני הגברים המרכזיים שעזרו לאמריקאי, ותמונה ערכנית של לוקה דונובן, שעדיין נמצא במקסיקו.

"מוזר שהוא עדיין שם," אומר קול, ומתרווח במושבו. "הייתי מצפה שהוא ימהר לחזור לניו יורק כדי להזהיר את ראש העיר שברחתי. הם יודעים שהם פישלו בכך שהם חשפו את הסוד הקטן והמלוכלך שלהם." כל הגברים מביטים בקול, וניכר עליהם שהם תוהים לפשר דבריו. "לוקה ולין," הוא מסביר, "חברתה הטובה ביותר וחברה של המשפחה, הם השניים שעומדים מאחורי כל הפרשה המחורבנת הזאת."

"מה?" מארק כמעט נחנק מהקפה שלו. "אתה רוצה לומר לי שהמשפחה האמיתית היחידה שנותרה לסוואנה, האישה שעליה היא מדברת כל הזמן, עומדת מאחורי החטיפה שלה?"

"כן." קול נד בראשו. "לא רק שהיא עומדת מאחורי החטיפה שלה, היא גם שכרה בחור שישמש לקוח פוטנציאלי של החברה, כדי שייקח אותה לבלות ויחזיר אותה הביתה בדיוק בזמן כדי שפראי האדם האלה יוכלו לחטוף אותה."

"מה בנוגע לאבא שלה?" שואל פרנק, בניסיון למצוא קצה חוט.

"יש פרטים חדשים לגביו?"

"לטענתו של דונובן, כשאביה שמע שהיא נחטפה ושלוקה עומד מאחורי חטיפתה, הוא החליט שמוטב שהשדה הקטנה תישאר עם לוס סידוונטס דל דיאבלוס מאשר שתהיה שם איתו ותעמוד בדרכו." קול מעווה את פניו. "הוא מתמודד לכהונה נוספת, ובזכות החטיפה של בתו הפופולריות שלו נסקה לגבהים חדשים. הוא ידע שבסופו של דבר היא תירצח, והאבא היקר שלה לא עשה עם זה שום דבר. הוא הפקיר אותה לחלוטין."

"זה מטורף," ממלמל קית' וקם מכיסאו. "איך נספר לה משהו כזה?"

"לא נספר לה," אומר פרנק, ומתקדם לעבר המצלמה. "עד שיהיו בידינו הוכחות, סוואנה לא תשמע על כך מילה. עבר עליה די והותר."

קול מעיף מבט באביו שמתכונן בו. אביו מניד בראשו, מביע את הסכמתו עם ההחלטה של פרנק.
לכל הרוחות.

קול מרכיז את מבטו, יודע שמוטב לשמור על שתיקה לעת עתה. היא עברה שבעת מדורי גיהנום.
"טוב, אז מה עכשיו?" מארק פונה אל פרנק.
"עכשיו אנחנו מתחילים לחפור."

***

סוואנה

אני נשכבת על הרצפה ומתמקמת תחת ענפיו של עץ חג המולד. זה משהו שתמיד עשיתי בתור ילדה, להביט באורות וליהנות מהזוהר שאופף את מחטי עץ האשוח ומשווה להם מראה יפיפה. זו חוויה שלווה שלא חוויתי מזה תקופה ארוכה.

לאחר שניות בודדות סקוט מוצא אותי ונצמד אל חיקי בעודו מגרגר בניסיון לקבל מעט אהבה. עיניו החומות הגדולות נעצמות בעודי מגרדת בבטנו.

אני נושמת נשימה עמוקה דרך האף ומניחה לניחוחות לשאת אותי אל זיכרון ילדות, לרגע שבו אימי ואני קצצנו מספר ענפים כדי להכין דלת למבצר שלג שעליו עמלנו כל אחר הצהריים. אבא הצטרף אלינו, בידיו מגש עמוס בשוקו חם ומרשמלו, וכולנו נדחסנו לתוך המבצר ונהנינו מהחטיפה שלנו.

אני שומעת קול נקישה ומשרבבת את צווארי לראות במי מדובר. אני רואה את קית' מחזיק מצלמה ומחייך אליי בשביעות רצון. הוא כורע על ברכיו ומסובב את המצלמה, כך שאוכל לראות את התמונה.

אני צוחקת בעת שאני מבחינה ברגליים שלי ושל סקוט המבצבצות מתחת לעץ.

"זו תמונה מצחיקה." הוא מושיט לי יד ועוזר לי לקום. "קול שאל אם אוכל למצוא אותך ולשאול אם תרצי להצטרף אליו לארוחת צוהריים. הוא בדיוק מסיים לעבור על מסמכים במשרד שלו."

"הבן אדם לא נח, אה?"

"אפילו לא לרגע."

אני שומעת את עקבי הנוקשים לעומת רצפת העץ ומנידה בראשי. לא חשבתי ששוב אזכה לחוות את השמחה הזאת בעודי פוסעת לעבר משרדו בשנית. הדלת כבר פתוחה, אז אני מציצה פנימה ומבחינה בו, זרועותיו שלובות, עומד מול החלון העצום המשתרע מהרצפה ועד התקרה. הוא נראה חזק וחסון, וחיוך עולה על שפתיי בעודי נכנסת למשרדו. הוא עדיין פה איתי.

הוא בוודאי שמע אותי, מפני שהוא מסתובב לאיטו ומקבל את פניי בחיוך שמכה היישר במרכז ליבי. "כבר התחלתי לחשוב שאת מתכוונת להבריז לי," הוא מקניט.

"סתם נהנית מהנוף." אני ניגשת אליו ונצמדת אליו. "על מה חשבת עכשיו?"

אחיזתו מתהדקת סביבי, אך הוא שותק לרגע ואחר כך נושק לראשי ושואל אם אני רעבה.

"אני בהחלט רעבה." אני קורצת אליו.

"לפני הכול..." הוא צוחק, ואז ניגש לשולחן שלו ומוציא קופסה שטוחה ומרובעת. הוא חוזר אליי ומגיש לי את הקופסה. "חג מולד שמח."

אני נחלצת מאחיזתו ומושכת בסרט העטיפה. אני קורעת את העטיפה ונשימתי נעתקת מפי. "איך השגת את זה?"

"יש לי את השיטות שלי." הוא רוכן לעברי ונושק על לחיי בעדינות. אני בולעת רוק בכבודות שעה שאצבעותיי מלטפות את התקליט החתום בידי Flat Street Tony. אותו התקליט שהיה תלוי

על הקיר בסלון שלי. אך מה שהפתיע אותי אף יותר היה מה שהסתתר תחתיו. סנטרי מתחיל לרעוד.

"הו, אני לוחשת.

"אני מקווה שזה בסדר שאני –"

"כן, אני פורצת בצחוק בין יבבה ליבבה, "זאת הייתה אחת מהתמונות האהובות עליי." ליבי מתרחב בחזי שעה שאני מחזיקה את התמונה בגודל שמונה על עשר סנטימטרים של אימי ושלי מגיל עשר, כשבילינו יחדיו ביריד. "תודה, קול, אני לא יכולה לתאר לך עד כמה זה חשוב לי." אני מחייכת אליו, חשה באהבתי לאיש הזה הולכת ומתעצמת. "אני לא מאמינה שהצלחת להשיג את זה בשבילי!"

"אני אעשה הכול כדי לראות את החיוך הזה על הפנים שלך,

בייבי."

"אין לי ספק."

אנחנו מתיישבים על הספה, אוכלים את ארוחת הצוהריים שלנו ומפטפטים, אבל אני מרגישה שיש לו בשורות בשבילי.

"אני חייב לעזוב בעוד שלושה ימים," הוא אומר לבסוף.

ליבי מאיים לפרוץ מתוך החזה שלי. אני יודעת שהוא היה נמלט מפה בזה הרגע, אם היה ביכולתו לעשות זאת, רק כדי להימנע מכאב נוסף. הוא בוודאי מבחין בכך, מפני שידי ממהרות לאחוז בידיי.

"זה לא מה שאת חושבת. צוות בלאקסטון עומד לסייע לכומתות הירוקות' בתרגיל הכשרה מיוחד." אני חשה ברפיון ברחבי גופי, מה שאט-אט מאפשר לקצב פעימות הלב שלי להירגע. "בדרך כלל אנחנו נוסעים לצפון דקוטה, למחנה מקאל, אבל מפני שהשנה יש כמות אדירה של מועמדים, אנחנו עורכים את ההכשרות במחנה גרין וואטר, פה במונטנה."

"לא ידעתי שאתם עוזרים להכשרות."

"אנחנו לא חייבים לעשות את זה, אבל אנחנו תורמים מהזמן שלנו. חוץ מזה, אני מחפש מועמד חדש לצוות שלנו. דרק לא

יישאר איתנו עוד זמן רב, ואין כמו חייל טרי שאני יכול לעצב כמו ידיו."

"דרך עוזב?" אני חשה מעט עצבות. במהלך השבועות האחרונים הפכנו לידידים קרובים.

"לא, לא בדיוק." עיניו מאפילות. "לפרנק יש תפקיד אחר בשבילו. הוא חייל טוב, אבל אם אי אפשר לסמוך עליו, הוא לא מתאים לפה."

אני רוצה להתווכח עימו, אך בסופו של דבר מוותרת. קול יודע לקבל החלטות בהיגיון, כך שאם דרק צריך לעזוב, כנראה שיש לכך סיבה מוצדקת. "כמה זמן תיעדר?"

"שבועיים."

"אה." בטני מתהפכת.

הוא לוחץ את ידי. "אני אהיה במרחק של שלושים דקות מפה."

גבותי מזדקרות. "באמת?"

"כן, תבואי לבקר אותי?"

"אני יכולה?"

"כן." הוא מחייך. "אני לא רוצה שניפרד לתקופה ארוכה, סאבי."

אני בולעת רוק בכבודות, מנסה לשכך את עצביי. "גם אני."

***

"שש! חמש! ארבע! שלוש! שתיים! אחת! שנה טובה!" כולם צועקים ומניפים את גביעי השמפניה שלהם באוויר.

אני מסבה את מבטי וקולטת את דוקטור רוברטס נושק לאביגיל נשיקה חטופה. גם מארק מבחין בכך. ואז הוא מגלגל את עיניו, מסיט את מבטו ורוטן 'אני מקווה בשבילו שבזה מסתכמות הציפיות שלו לערב'.

אני מסבה את תשומת ליבי אל קול, שחיוך שובבי מסתמן בשפתי. "פססט," אני לוחשת בעודי מניחה את הכוס שלי על אדן האח וזוקפת לעברו אצבע מזמינה. "זה החלק שבו אתה מנשק אותי."

הוא פוסע לעברי. "אם זה מה שאת רוצה מיס מילר, נשיקה תקבלי." בן רגע הוא אוחז בראשי ביד אחת ומעביר את ידו השנייה לאורך עמוד השרדה שלי. הוא מרכין את ראשו בתנועה חלקה ונושק לשפתיי עד שכל האוויר נגזל מריאותיי. עולמי מסתחרר סביבי כששפתיו מפעילות עליי את קסמן, וכל תאי העצב בגופי מתקלחים. ברגע שאני נסוגה לאחור, אני קולטת שכולם מוחאים לנו כפיים. אני אסירת תודה על התאורה העמומה, מפני שאני מרגישה שכרגע הפנים שלי צבועות בשלושה גוונים של אדום לכל הפחות.

קול מצחקק בעודו עוזר לי להתרומם ולעמוד.

"לא ידעתי שאתה כזה רומנטיקן, קולונל." זה שקר, אבל לא הצלחתי לחשוב על שום תגובה אחרת. אני מעבירה את ידי בשיערי, מנסה להתאפס על עצמי. מרימה את הגביע הריק ומציצה לתוכו.

"קול?"

"כן?"

"אתה חושב שתוכל לעזור לי עם משהו?"

"בטח, מה את צריכה?"

"אנחנו יכולים לדבר במשרד שלך?" אני מתחילה להתקדם לעבר

משרדו.

הוא מושיט את ידו אל ידי ואנחנו פוסעים יחדיו אל המשרד שלו.

הוא מקיש את הקוד ומניח לי להיכנס לפניו.

"את רוצה משהו מהבר?" הוא שואל, וניגש למזוג לעצמו ברנדי.

"לא." אני נעמדת ליד שולחנו, פושטת את שמלתי מכתפיי ומניחה

לה להישמט אל הרצפה. אני מחלצת מתוכה את רגליי ומתיישבת על

השולחן שלו, לכושה בחזיית תחרה בצבעי אדום ושחור, תחתונים

סקסיים תואמים ונעלי העקב השחורות שלי. "יש משהו אחר שאני

רוצה."

"אה, כן? מה בדיוק את רוצה?" הוא שואל בעודו פונה להביט

בי. לסתו נשמטת בתדהמה שעה שעיניו סורקות את גופי וחיוך נטול

בושה מעטר את שפתיו.

"אותך מעליי על השולחן שלך." אני טופחת על השולחן ואחר כך רוכנת לאחור ונשענת על זרועותיי. "בוא נקבל את השנה החדשה כמו שצריך." אני מחייכת בשביעות רצון, מרגישה אמיצה להפליא. אך זו עוצמת השפעתו של קול עליי, ואני אוהבת את זה. שלושה צעדים והוא עומד מולי ללא חולצה, כפות ידיו מונחות על ברכיי, עיניו הרושפות נעוצות בי. "איך התמזל מזלי עד כדי כך?" הוא לוחש. "אני עלול להכאיב לך?"

אני מושיטה את ידי אל ידו ומושכת אותו מטה, קרוב יותר אל גופי. "קול, אני בסדר. אתה לא תכאיב לי. שום דבר לא נפגע שם." אני זוקרת את שדיי לעבר החזה שלו, מושיטה את ידי אל אבזם החגורה שלו ומתירה אותה. "אני צריכה להרגיש אותך." קול נעמד, מפשיל את מכנסיו ובוועט אותם הצידה. הוא מניח את ידיו תחת ברכיי ומושך את ישבני אל קצה השולחן. הוא גוהר מעליי ומתקדם בנשיקות מבטני ועד החזייה שלי ונעצר בצווארי. "אני לעולם לא אפסיק לרצות להרגיש את העור העדין שלך," הוא אומר בין נשיקה לנשיקה. "אני אוהב את הריח שלך." "קול," אני לוחשת ומעבירה את ידי במורד גבו המפוסל. ליבי הולם בחזה שלי בקצב מסחרר.

"איך שאת אומרת את השם שלי, כאילו שהוא נוצר במיוחד לשפתיים המתוקות שלך." אני שומעת צליל של בד נקרע, והתחתונים שלי מופשלות מעל ראשי. אני יכולה להרגיש אותו ממוקם בכניסה לגופי; זו תחושה שמטריפה את דעתי. "קו –"

הוא נדחק לתוכי בעדינות, ובעקבות החיכוך האיטי ראשי נשמט לאחור וגבי מתקמר. "סוואנה המתוקה שלי," קולו המחוספס מלטף את החזה שלי, "את כמו חלום שאני לא רוצה להתעורר ממנו לעולם." הוא משנה תנוחה כך שיוכל לחדור עמוק יותר לתוכי, מוסיף

להתבונן לתוך עיניי. עיניו אפלות ורכושניות להפליא. שפתיו מרפרפות על גבי שפתיי, ממלמלות משהו שאינני מצליחה לפענח. הוא נסוג לאחור כדי לעמוד, ואז הוא אוחז במותנני ועושה איתי אהבה מתוקה ואיטית, ובמשך כל הזמן הזה הוא לא מתיק ממני את מבטו ולו לרגע אחד.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

לרכישת הטריילוגיה לחצי כאן